

ἐπαλλήλους τοὺς γρόνθους των, αὕτη δέ, εἰς ἐρώτησιν τῆς μάνας ποιοῦ ὁ γρόθος εἶν' ἀπὸ πάνου; ὀφείλει νὰ ἐπιτύχη τὴν ὀρθὴν ἀπάντησιν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει γρονθοκοπεῖται ὑπὸ τῶν συμπαικτριῶν καὶ ἡ ἐρώτησις ἐπαναλαμβάνεται μέχρις ὅτου δοθῇ ἡ ὀρθὴ ἀπάντησις, ὅτε ἡ παιδιὰ ἐπαναρχίζει. Ἡ παιδιὰ παίζεται καὶ διὰ περιστροφῆς ὑπὸ τῆς μάνας δακτυλιδίου, δι' οὗ διέρχεται λεπτὸν σχοινίον ἢ λωρὶς ὑφάσματος, τῆς μάνας ἐκφωνούσης τότε τὴν λέξιν κατ'μέρ' καὶ καλούσης μίαν τῶν συμπαικτριῶν νὰ τρανήξῃ τὸ παρὶ Σάμ.

γλυκοκατούρημα τό, ἐνιαχ. γλυκοκατούρημαν Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκοκατουρῶ.

Ἄνυανισμός. Συνών. γουδάρισμα, μαλακία, τρομπάρισμα.

γλυκοκατουρῶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλυκὰ καὶ τοῦ ρ. κατουρῶ.

Ἐπὶ ἀνυανιζομένου, ἐσπερματίζω, ἀποσπερματίζω, χύρω. Συνών. γουδάρω, μαλακίζομαι, τρομπάρω.

γλυκοκελάδημα τό, λόγ. σύνθηθ. γλυκοκελάδημα Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκελάδησιμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) γλυκοκιλάδησιμα Λεξ. Βάνγ. γλυκοκιλάδησιμα Ζάκ. γλυκοσελάδησιμα Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκοκελαηδῶ. Ὁ τύπ. γλυκοκιλάδησιμα καὶ εἰς Σομ.

Ἐπὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὺ, εὐχάριστον κελάδημα ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., λόγος εὐήχος λόγ. ἐνιαχ.

γλυκοκελαηδίστρα ἡ, ἐνιαχ. γλυκοκελαδίστρα I. Γρυπάρ., Σκαράβ.— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκὸς καὶ τοῦ οὐσ. κελαηδίστρα.

Ἡ ἡδύφωνος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰν τὴ δική σου τὴ φωνὴ δὲν ἔχουν, γλυκοκελαδίστρα I. Γρυπάρ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοκέλαηδος ἐπιθ. ἐνιαχ. γλυκοκέλαδος Φ. Πανῶ, Λυρικ., 73 καὶ 446 γλυκοκέλαδος Λεξ. Βάνγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκοκελαηδῶ. Ὁ τύπ. γλυκοκέλαδος καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ἡδύφωνος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Γλυκοκέλαδα ἀηδόνια | καὶ αἰτοὶ λογγοθρεμμένοι, κροσταλλόνερα ρυάκια | καὶ λουλούδια διαλεχτά Φ. Πανῶ, ἔνθ' ἄν., 73.

γλυκοκελαηδοῦσα ἡ, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 97— Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκελαδοῦσα Ἡπ.— Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκιλαδοῦσα Ἡπ. γλυκοξελαοῦσα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκοκελαηδῶ. Ὁ τύπ. γλυκοκιλαδοῦσα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ἡδύφωνος, ἐπὶ τῶν πτηνῶν Σομ.: Γλυκοκιλαδοῦσα καρδερίνα ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., ἡ ἡδέως ἄδουσα, ἐπὶ γυναικῶν Ἡπ. Κύπρ.— Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 97— Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Εἶχε μὰ κόρη ὁμορφονιά καὶ γλυκοκελαδοῦσα Λεξ. Δημητρ.

Τ' ἐπιμάστην ἢ φωνοῦλ-λα μου ἢ γλυκοξελαοῦσα Κύπρ. || Ποίημ.

Τοῦ Δωδεκάνησου ἀφροστέφανες, μιλούσατε μὲ τὴν καθάρια σας φωνὴ τὴ γλυκοκελαηδοῦσα Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γλυκοκελαηδοῦσα γ) Ὁ ἀναδίδων γλυκεῖς, εὐαρέστους τόνους, ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων Λεξ. Δημητρ.

γλυκοκελαηδῶ πολλαχ. γλυκοκελαδῶ Θήρ. Ρόδ. Φολέγ. Χίος— Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκελαδῶ Νάξ. (Ἀπόρρανθ.) γλυκοκελαδάω Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκελαηδῶ Πάρ.(Λεῦκ.) γλυκοκελαηδῶ Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Πιλάλ.)— Α. Λασκαρῆτ., Ποίημ., 203— Λεξ. Δημητρ. γλυκοκελαηδῶ Θάσ. γλυκοκιλαδῶ Λεξ. Βάνγ. γλυκοκελαηδάω Κ. Παλαμ., Γράμματ. I, σ. 123— Λεξ. Πρω. Δημητρ. κ.ά. γλυκοκιλαηδάω Λεξ. Δημητρ. κ.ά. γλυκοκιλαηδάω Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκρναν.) γλυκοσελαηδάω Πελοπν. (Ξεχώρ.) γλυκοτσιλαδῶ Χίος γλυκοτσιλαδῶ Μεγίστ. γλυκοκελαδίω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γλυκὰ καὶ τοῦ ρ. κελαηδῶ. Ὁ τύπ. γλυκοκιλαδῶ καὶ εἰς Σομ., ὁ δὲ γλυκοκιλαηδῶ καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. Α 1211, Β 541, Ε 779 καὶ 844 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.): «εἶναι πολλῶ λογιῶ πουλλιὰ, πού γλυκοκελαηδοῦσι» Ἐρωτόκρ. Α 1211.

Ἄδω, κελαηδῶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, κατὰ τρόπον γλυκόν, εὐχάριστον, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν πολλαχ.: Ἄσμ.

Λέντρα μου, μὴν ἀνθίσετε, κάμποι, μὴ λουλουδίστε, καὶ σεῖς, πουλλιὰ τῆς ἀνοιξῆς, μὴ γλυκοκιλαηδήστε Πελοπν. (Λακων.)

Τὰ βλέπω γὰρ τὰ μάτια σου πὼς εἶναι μενεξέδες, γὰρ σένα γλυκοκιλαηδοῦν τ' ἀηδόνια 'ς τοὺς μπαξέδες Πελοπν. (Πιλάλ.)

Ἐλάτι πιάστε τοῦ χοροῦ ὅλα τὰ κοριτσάκια, νὰ γλυκοκιλαηδήσιτι σὰν τὰ χελιδονάκια Θράκ.

Σήμερις ὅλα τὰ πουλλιὰ ἄς γλυκοκελαδοῦσι καὶ ἄς λέν' τὰ καλορρῆζικα, ὡσπου νὰ βαρεθοῦσι Θήρ.

Ὅδο σ' ἐγέννα ἢ μάνα σου, ὅλα τὰ δέδρα ἀθοῦσαν καὶ τὰ πουλλάκια 'ς τσι φωλιές ἐγλυκοκελαηδοῦσαν Κρήτ.

Ὁ Μάης κάνει τὴν ἀρχὴ καὶ ὅλα τὰ δέδρα ἀνοῦνε καὶ τὰ πουλλάκια 'ς τὸ κλαδί πού γλυκοκελαηδοῦνε Κύθν.

Ἄτέδι τό 'χον τὰ πουλλιὰ νὰ γλυκοκελαδοῦσι καὶ ἀτέδι τό 'χον g' οἱ ὄχτροι τὸ δέλοιπο νὰ ποῦσι Νάξ. (Ἀπόρρανθ.)

Ἀγαπημένα δυὸ πουλλιὰ σὰ γλυκοκελαηδοῦνε, γὰρ δὲς καημὸς πού εἶν' αὐτὸς σὰν ἀποχωριστοῦνε Πάρ. (Λεῦκ.)

Καὶ γροικῶ τὴν πέτρικάν μου | κ' ἐγλυκοκελαδίξέ μου Ρόδ.

Καναρίνι κίτρινο, | μ' ἔφερες σὲ κίνδυνο τὸ πρῶι πού μὲ ξυπνᾷς, | ὅταν γλυκοκελαδᾷς Φολέγ.

Τριανταφυλλένια μάγουλα καὶ μάτια μενεξέδες γὰρ σένα γλυκοκελαηδοῦν τ' ἀηδόνια 'ς τοὺς μπαξέδες Ψαρ. || Ποίημ.:

Νά γενόμενα πουλλάκι, | νά 'ρχωμαι πουρνό-πουρνό
σέ τριανταφυλλιάς κλαράκι, | νά σου γλυκοκιλαηδῶ
Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν.

"Ερμα πουλιά, τί πάθατε, ποῦ γλυκοκελαηδεῖτε
Σ. Περεσιδάδ., Σκλάβ., 81.

"Α! ἔλα χαηδεμένη μου, 'ς τὸ ἴσιο μονοπάτι,
ὅπου 'ς τοῦ πεύκου τὸ κλαδί πουλλιά χοροπηδοῦνε
κι ὄλο προσμένουν τὴ βροχὴ καὶ γλυκοκελαηδοῦνε

Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ., 199. 'Η σημ. καὶ εἰς 'Ερωτόκρ.
Β 541 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.): «κι ὡσάν πουλλάκι ὄντε βραχῆ
καὶ χαμοκουκουβίσση... | κάτση ζιμιὸ 'ς ψηλὸ δεντρὸ καὶ γλυ-
κοκιλαηδήση». Β) Μεταφ., ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι μετὰ γλυκύ-
τητος, ἐπιχαρίτως ἐνιαχ.: Ποῦ ξεσπάει κάτι ἀπὸ τὸ σκληρὸ
περιγέλασμα τοῦ 'Αριστοφάνη ποῦ γλυκοκελαηδαίει, κάτι τι
ποῦ δὲν ξέρω, γιατί μου θυμίζει τ' «ὄνειρο τῆς καλοκαιρινῆς
νυχτιάς» τοῦ Σαίξπηρ Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.123. "Ολα
τὰ χάδια τῆς μουσικῆς ποῦ παίζει καὶ γλυκοκελαηδῶ 'ς τ'
ἀφτιά του Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 225. γ) 'Επὶ ρέοντος
ὕδατος, κελαρίζω, ρέω ἡρέμως Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοκελά-
δαγε τὸ νερὸ 'ς τοῦ μύλου τὸν αὔλακα.

γλυκοκερασιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) — Μ. Λελέκ., 'Επι-
δόρπ., 101 γλυκοκερασιά Σάμ. (Κουμαδαρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Τὸ ὀπωροφόρον δένδρον Κέρασος ὁ γλυκύκαρπος (Cera-
sus dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.:
'Ἄσμ.

Εἶχα 'να περιβολάκι, κ' εἶχα μέσα τσαμπουρνιές
κι ὄλο γλυκοκερασιές
Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκερασίτσα ἡ, Πελοπν. (Λιγούρ.)

'Υποκορ. τῷ οὐσ. γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ, τὸ ὀπ. βλ., με ἐννοίαν θωπευτι-
κῆν: 'Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὸ γιאלὸ 'ς τ' αὐλάκι | εἶχα 'να περιβολάκι
καὶ τὸ εἶχα λειμονίτσες, | ὄλο γλυκοκερασίτσες.

γλυκοκέρασμα ἐνιαχ. γλυκοτσέρασμα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Σκῦρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ε ρ ν ῶ.
Κέ ρ α σ μ α μετ' εὐχαριστήσεως προσφερόμενον ἐνθ'
ἄν.: 'Ἄσμ.
'Απὰ 'ς τὸ γλυκοτσέρασμα τσαι 'ς τὸ καλὸ τραγοῦδι,
ἐτράντραξε τὸ χέρι τῆς τσ' ἔπεσε τὸ ποτήρι.

γλυκοκέρασο τό, Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ε ρ ᾶ σ ι.
'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ ς.

γλυκοκέρατο τό, ἐνιαχ. κλυτσέρατο Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ έ ρ α τ ο. 'Ο
τύπ. κ λ υ τ σ έ ρ α τ ο δι' ἀνομοίωσιν.
'Ο καρπὸς τοῦ δένδρου Κερατέα ἢ ἔλλοβος (Ceratonia si-
liqua). Συνών. ξυλοκέρατο, ξυλοτσέρατο, τσε-
ράτσι, χαρούπι.

γλυκοκέρης ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκοκέρα Δ. Κρήτ.
Οὐδ. γλυκοκέρικο Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κ έ ρ α ς.
Τὸ β' συνθ. ἄμαρτ. ὡς ἀπλοῦν.
'Επὶ ζώου, τὸ ἔχον εὐθραυστα κέρατα ἐνθ' ἄν.: Γλυκοκέρ-
ικο βόδι Κρήτ.

γλυκοκέρινος ἐπιθ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 73.

'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ έ ρ ι ν ο ς.
'Ο ἔχων τὸ χροῶμα τοῦ κηρίου εἰς ἀπαλὴν ἀπόχρωσιν: 'Σ
τὸ μελισσί, τὸ γλυκοκέρικο πρόσωπό σου φέγγουνε τὰ ἀλη-
θινὰ σου μάτια.

γλυκοκερνῶ "Ηπ. (Πρέβ.) Πόντ. ('Ινέπ.) γλυκοτσερ-
νάω Πελοπν. (Ξεχώρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ε ρ ν ῶ.
Κερνῶ, ἤτοι προσφέρω ποτόν, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα
εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

"Εχουν τὴ Ρίνα 'ς τὸ πλευρὸ καὶ τοὺς γλυκοκερνάει
Πρέβ.
'Εφές ἤμουν 'ς σῆς μάννας μου, προφές 'ς σῆς ἀδελφῆς
μου

κι ἀπόψε μετὰ σέναρε νὰ γλυκοκερναστοῦμε
'Ινέπ.

γλυκοκίτρινος ἐπιθ. Θράκ. (Νιχωρ.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ί τ ρ ι ν ο ς.
'Ο ἔχων ἀπαλόν, γλυκὸ κίτρινον χροῶμα: 'Ἄσμ.
Μόν' ἢ ἀγάπη μ' ἢ γλυκειά, | ἢ γλυκοκίτριν' λεμονιά
φιλὴ γραφὴ με στέλνει.

γλυκοκιτρομηλιά ἡ, ἐνιαχ. γλυκοτσιτρομηλιά Κύπρ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ι τ ρ ο μ η λ ι ᾶ.
Τὸ δένδρον Νεραντζέα ἢ γλυκύκαρπος (Citrus vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν 'Εσπεριδοειδῶν (Aurantiaceae).

γλυκοκοιμησιάρης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — "Εκθ.
Πρακτ. Φίλος. Σχολ. (1918), σ. 46 γλυκοκοιμησιάρης
Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἄμαρτ. οὐσ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῆ σ ι καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ά ρ η ς.
'Ο προκαλῶν γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

Μπῆκ' ὁ Μάης κι ὁ θεριστῆς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
κι ἀποκοιμῆθ' ὁ πιστικὸς ἀπάνου 'ς τὸ ραβδί του
Μάν.

'Ο Μάρτης ὁ γλυκὸς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
αὐτόθ.

γλυκοκοιμίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.) γλυκοκ'μί-
ζου Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) γλυκοτσιομιζῶ Μύκ. γλυ-
κοκοιμῶ Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιμάω Λεξ.
Πρω. Δημητρ. Μέσ. γλυκοκοιμᾶμαι πολλαχ. γλυκοκοιμοῦ-
μαι ἐνιαχ. γλυκοκοιμοῦμι Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Φθιώτ.)
γλυκοκ'μῶμι Εὐβ. ('Αγία "Ανν.) γλυκοτσιοιμοῦμαι Κύπρ.
Προστ. ἀορ. γλυκοκοιμέθου Πόντ. ('Ινέπ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι μ ῖ ζ ω. 'Ο
τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ο ῦ μ α ι καὶ εἰς Σομ.

'Ενεργ., ἀποκοιμίζω τινὰ κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον
καὶ μέσ., κοιμοῦμαι γ λ υ κ ᾶ, εὐχαρίστως πολλαχ. καὶ
Πόντ. ('Ινέπ.): "Οσο γιὰ νὰ γλυκοκοιμᾶται, θὰ φροντίσω
κ' ἐγὼ Δ. Καμπούρογλ., 'Αθηναϊκ. διηγήμ., 253. 'Η τιμὴ
ποῦ θὰ ἔρθῃ 'ς τὸ σπῆτι μου... Θὰ τὴν παρηγορῆ τὴν ἡμέρα